

சமீபத்திய இரண்டு தமிழ்ப் படங்களைப் பற்றி எழுதுவதாகச் சொன்னேன். அந்த இரண்டையும் பார்த்து வகை நாட்களாகி விட்டன. ஆகவே சிறு சிறு தகவல்களுக்கு விரிவாகச் செல்ல முடியாது. அவசியமும் இல்லை. இங்கு எந்தப் படத்தைப் பற்றியும் கதைபாத்திரங்கள் ஓவ்வொருவராக, அல்லது காட்சிகள் எதுபற்றியும் விரிவாகச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது மனத்தில் தோன்றியதையும் இப்போது அந்த இரண்டு படங்களைப் பற்றி மனத்தில் பதிந்துள்ள எண்ணங்கள் பற்றியும் சொன்னாலே போதும். அவற்றைச் சொல்லி நகர்வது தான் என்ற உத்தேசமும், யாரையும் எந்தரப்பாக்கு மனமாற்றம் செய்யும் நோக்கமில்லை. எதுபற்றியும் அவரவர்தம் எண்ணங்களைச் சொல்லிச் சரிசரித்து ஒருவர் மற்றவர் எண்ணவோட்டங்களைப் பூரிந்து கொள்வது என்பது இன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தில், சினிமா பற்றியும் அரசியல் பற்றியும் சாத்தியமில்லை. அம்மாதிரியான ஒரு கலாசாரத்தை, சமூகநாடும் வளர்த்துக் கொள்ளவில்லை. தனக்குப் பிடிக்காத அல்லது தாம் வணங்கித் தொழும், போற்றித் தோத்திரம் பாடும் நகர்வாதிரங்களையோ, அரசியல் தலமைகளைப் பற்றியோ ஒரு மாறிய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லி விட்டாலே, உடனே ஜாதிக் குண்டாந்தடியை எடுத்து வீசும் மஹாகதை இங்கு பரவலாக வளர்ந்து முற்றிக் கிடக்கிறது. தனக்குப் பிடிக்காதது எதுவும் பிடிக்காதது என்ற மஹாகதை இங்கு ஆட்சி செலுத்துகிறது. அவர்களுக்கு ஆண்டவன் அறிவையும் உணர்வுகளையும் எதற்குக் கொடுத்துள்ளான்? சரி ஆண்டவன் கொடுக்கவில்லை, தந்தை பெரியார் சொல்லிவிட்டார். இந்த சமாசாரங்கள் இவர்கள் மண்டலையிலும் இதயத்திலும் எதற்கு இருக்கிறது?, இவர்கள் யாராலோ பிடித்து வகைக்கப்பட்ட களிமண் பொம்மைகளாக, சமூகத்தில் சூட்டு இறுகிவிட்டவையாக இருந்தால் அவற்றை நாம் என்ன செய்ய முடியும்?

இரண்டு படங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறேன் என்று சொன்ன போதே பார்த்து சில நாட்களாகி விட்டன. எழுதி வரும் போது இவ்வை பற்றிச் சொல்லலாம் என்ற நினைப்பு எழுந்தது. ஆனால் இந்த முற்கைக்கு இவ்வளவு போதும், அடுத்த தவணைக்கு எழுதலாம் என்ற எண்ணத்தில் அப்பிச்சொன்னேன். அதன் பிறகு இன்னும் நிறையப் படங்கள் பார்த்தாயிற்று. முரண்பாடு, எங்கேயோ எப்போதோ இரண்டின் நினைவுகளும் பின்னோக்கிப் பயணம் செய்து கொண்டே இருக்கின்றன. ஆகவே தான் மனப்பதிவுகளை மாதிரி தான் எழுத முடியும்.

இரண்டு படங்களும் தமிழ் சினிமாவிற்கு என்றே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள கதை சொல்லும் முறையும், கதைகளும் மிகவும் வித்தியாசப்பட்ட வகையைச் சேர்ந்தவை. ஓரிடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்துக்குப் போகிறோம். ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக. ஒரு காரிய நிறைவேற்றத்திற்காக. பஸ்ஸில் போகும் அறுபது சொச்சம் பயணிகளும் ஏதோ ஒரு எதிர்பார்ப்போடு வாழ்க்கையின் ஒரு கட்டத்திலிருந்து இன்னொரு கட்டத்துக்கு நகர்ந்து செல்கிறார்கள். அது பயணிக் குப்பணி வித்தியாசப்படும். எல்லோரும் ஒரே நோக்கத்தோடு போகிறவர்கள். இல்லை. ஒருவர் வேலை தேடிப் போகலாம். ஒருவர் தீர்த்தயாத் திரை போகலாம். இன்னொருவர் தம் காதலியைத் தேடிப் போகலாம். இன்னொருவர் பிப்பிற்றுக்கு...இன்னொருவர் ஊர் சுற்றிப் பார்க்க. இப்படி வித்தியாசமான நோக்கங்கள் பல. வகை சாதாரணமாக நடக்கும் அன்றாடம் நடக்கும் ஒரு வாழ்க்கைச் சித்திரம் இது. ஆனால் அதே போல பஸ்கள், ஆட்டோக்கள், ரயில்கள் விபத்துக்கள் ளாவதும் உண்டு. அபிர்வமாக, அல்லது அவ்வப்போது. நடக்காத விஷயம் இல்லை. இரண்டு பேருந்துகள் மோதிக் கொள்கின்றன. அவர்களுக்கு நாளகை இத்தனை டிரைவர்கள் என்று கணக்கு. இல்லை, அடுத்த 147 பின்னாலே வரான். அவனை முந்திக் கொண்டால், அவன் சவாரியையும் லவட்பிக்கலாம். இப்படி எத்தனையோ காரணங்கள். ஆக நிறுக்கும் மறைபட்ட மனிதர்களின் எதிர்பார்ப்புகள், ஆசைகள், திட்டங்கள் இங்கு நடைபெறாது, பெரும் சோகத்ததைத் தம் வாழ்க்கையில் எதிர்கொள்ளும் நிரப்பந்தத்திற்கு உள்ளாகின்றன.

நம் வாழ்க்கையில் இம்மாதிரி எத்தனை பிரயாண விபத்துக்களைக் கட்டி இருக்கிறோம். படித்திருக்கிறோம். நிறுக்கணக்கீல் இருக்கும். இவ்வை சாதாரண மனிதர் வாழ்க்கையில் நிகழ்வன. அவர்களது வகை சாதாரண ஆசைகளையும் திட்டங்களையும் கட்டி நிரம்பி மாக் கிவிட்கின்றன. கிட்டத்தட்ட 80 வருட கால நமது சினிமா வரலாற்றில் இப்படி ஒரு விபத்து, மனித சோகம் எதையும் பதிவு செய்த ஒரு படம் கட்ட ஏன் காணவில்லை? மூதலில் எந்த கதாசிரியரும் இதனை நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. மற்ற பெரும் தலைகளும், “அதெல்லாம் எடுக்காதுங்க. போண்டியாயிருவோம்” என்ற பதில்தான் வந்திருக்கும்.

ஆக, இந்த கதை தமிழ் சினிமாவிற்கும் புதுசு. அது மட்டுமல்ல. நிறைய விஷங்களில் நம் தமிழ் சினிமா வரலாற்றை, பண்பாட்டை இது போன்ற படங்கள் மீறியிருக்கின்றன. இந்த கதை சொல்லப்பட்ட முறை இருக்கிறதே, அதன் கட்டமைப்பு, (the structure and style of narration) தமிழ் சினிமாவிற்கும் புதுசு. பாராட்டலாம். ஆனால் இந்த படத்தில் காசு போட்டவரும் மற்றோரும் எந்த ரிஸ்கும் எடுக்கத் தயாராயில்லை. எதிரும் புதிருமாக வந்து மோதி விபத்துக்கள் ளான இரண்டு பஸ்களிலும் பிரயாணம் செய்து நடித்துச் சொச்சம் பிரயாணிகளில் இந்த படத்துக்குக் கிடைத்தவர்கள் இரண்டே

இரண்டு காதல் தம்பதிகள் தான். அவர்கள் கதைகள் தான் பெரும்பாலும் சொல்லப் பட்டுள்ளன. இன்னொன்று கொஞ்சம் காக ஒரு துண்டுக் கதை. ஒரு சின்ன பொண்ணை சடை அடிக் கிற சோமாரி என்று தோற்றம் தந்தவன் ஒருவன். அவன் கடையில் சம்பந்தப் பட்ட பண்ணை ஆசைக்கு ஆளானவனாகவே காட்டப் படுகிறான். ஆக, இதுவும் அதே காதல் சரக்குத் தான். கொஞ்சம் வித்தியாசமான காதலர் ஜோடிகள் இரண்டும். ஒரு ஜோடி, திரைத் திரை நுது சடை அடித்துக் கொண்டிருந்தவனை, கொஞ்சம் பம்பரம் ஆட்டிப் பார்க்கலாம் என்று இஷ்டத்துக்கு அதிகாரம் செய்யும் ஒரு நர்ஸ். அவனை காஃபி பாருக்கு அழைத்துச் சென்று இரண்டு காஃபிக்கு 100 ரூபாய் செலவழிக்கத் துண்டிப்பவள். பின், ஜவாஸ்க் கடையை அழைத்துச் சென்று இது நல்லாருக்கும் அது நல்லாருக்கும் என்று வாங்கச் செய்து அவன் தலையில் பில்லகைக் கட்டிக் கொள்ள. என்னதான் காதல் வசப்பட் டிருந்தாலும், சக்திக்கு மீறி இப்படி அவன் சொன்னதெல்லாம் கடைபாளா, எப்போது ரெடியாக ஐந்தாயிரம் ஆறாயிரம் பணம் வதைத்துக் கொண்டு திரிவானா என்பது சந்தேகம். அது போக, ஒரு நர்ஸாக வலையைப் பார்ப்பவள் காஃபிக்கு 40 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் காபி பாருக்கு போகும் பழக்கமுள்ளவளாக இருப்பாளா என்பதெல்லாம் இந்தப் படத்துக்கு கதை வசனம் எழுதியவருக்குத் தான் வளையம். இந்தக் கதை விளக்கம் 2011-ல் இந்தப் படத்துக்கு எழுத வந்தவரைக் கேட்கிறேன். அண்ணாதுரை, ம.கருணாநிதி, ப.நீலகண்டன் போன்றார் எழுதிய காலத்தில் இருந்து கொண்டு கேட்கவில்லை.

இன்னொரு ஜோடி இதற்கு நேர் எதிர் கணம் கொண்டது. தனியாக ஒரு இண்டர் வயிவாகுப் புறப்பட்ட பண்ணைக்கு. எல்லாத்துக்கும் பயம். யாரைக் கண்டாலும் பயம். எந்த ஆணும் தன்னகைக் கட்டித் திரைக் கொண்டு போகவே டெலிபோன் பிடித்துக்கும் பஸ் ஸ்டாண்டுக்கும் கதைத் திரைவாகும் காலையிலேயே திட்டமிட்டு தான் அங்கு வந்திருக்கும் சமயம் பார்த்து எதிர்ப்பு வதாக ஒரு பயம். ஆனால் பயந்து கொண்டே அவனோடு பயணம் செய்து தன் அக்காவீட்டு வரை கொண்டுவந்து விட உடன் செல்ல நேர்கிறது. பயந்து கொண்டே அவனைத் தனக்கு உதவியாக இருக்க கேட்கிறாள். திரும்பத் திரும்ப ஓவ்வொரு அடுத்த அடிவாய்க்கும் கேட்கிறாள். அந்த சோமாரி கதாநாயகனும் சொன்னதெல்லாம் செய்கிறான். மூதல் தடவையாக தமிழ் சினிமாவில் இரண்டு வாயில் லாப் பிச்சிகளாக கதாநாயகர்கள் உருவாகப் பட்டிருக்கிறார்கள். இதையெப்பர் ஸ்டார் என்ன, உலக நாயகன் என்ன, சிம்புகட்டி ஒத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார். ரசிகர்கள் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

தமிழ் சினிமாவைக் கேட்கிற சின்ன பிண்ணை என் கிற சரக்கைக் குடம் குடமாகக் கொட்டி அழைத்து வாளி வாளியாக நிரப்பும், உடனடி பிடிவாகும் நாயகர் நீர் வீழ்ச்சிக்கும் ஓட்டியப் பாடும் கண்களிலிருந்து ஒரு வழியாகத் தப்பித் தோம் என்ற நினைப்பே இந்த இரண்டு ஜோடிகளின் கொஞ்சி வசனம் பசோத, நீர் வீழ்ச்சியில் டியப் பாடாத சாதாரண வாழ்க்கையின் சில மணிநேரங்கள் (கொஞ்சம் மிகைப்படுத்தப் பட்டிருந்தாலும்), அப்பாடா, தமிழ் சினிமா கனவாலக மாயா ஜாலத் திரை நுது அன்றாட தமிழ் பண்ணையும் ஆணையும் பார்க்கக் கிடைத்த ஆசுவாசம் மகிழ்ச்சி தருகிறது

